

Ljubezenska zgodba

Sedela je v najtemnejšem delu svoje sobe. V omari. Bila je zaprta na manj kot kvadratnem metru prostora. Popolnoma prostovoljno, seveda. Prej je preverila, ali so vrata sobe zaklenjena, zaprla je polkna in zagrnila zavese. Prižgala je glasbo. Sedaj jo je glasba, glas Bon Jovija, uspaval. Čeprav je dala glasbo precej na glas, se je skozi majhne reže pri vratih omare komaj kaj slišalo. Sedé po turško je zaspala.

Zbudil jo je hrušč in trušč pri vratih. Ni ji bilo treba dolgo ugibati. Bile so njene prijateljice. Ja, teh ji ni primanjkovalo. Vsaj pet minut je trajalo, da se je postavila na noge, ki so zaspale skupaj z njo. Mravljinci, ki so po živčevju našli pot v možgane, so jo spomnili na dogodke tega dopoldneva. Vse že tako črne misli so se v hipu še potemnile, ko je zagledala njo. Njena prijateljica Nika se je naslanjala na podboj in proti Izi zavila z očmi.

»Glej, nekdo je končno odprl vrata!«

V tistem trenutku je zasovražila mamo, ker jima je odprla vrata. Oh, kako sta se delali da ni nič narobe! Predvsem Nika. Najraje bi jo zaprla v isto omaro, v kateri je prej spala. ZA VEDNO! Namesto tega pa je le hladnokrvno zaprla vrata, dvakrat obrnila ključ v ključavnici in dala radio do konca. Ker je bilo res preveč glasno, je odšla na balkon. Bilo je mraz, a nič zato. V daljavi je videla letalo. Čeprav je bilo precej daleč, je vedela. Boeing 737-800, Turkish Airlines, priletel iz Zagreba. Zagreb je dvakrat na teden vmesna postojanka na poti Ljubljana-Carigrad. Ja, na letala se je res spoznala. Oboževala jih je. A tako kot je letalo odletelo izven njenega zornega kota, tako so izpuhteli tudi delci veselja v njej. Nika. Te ženske v življenju sploh ni hotela več videti. Speljala ji je simpatijo. Ni ji šlo toliko za to, da tega tipa očitno nikoli ne bo dobila. Veliko hujše je bilo dejstvo, da ji ga je speljala *ona*. Njena tako imenovana *prijateljica*. Povedala ji je, da ji je on všeč. *Ona* je rekla, da ji je tip ogaben. A če je vanjo, potem drugo res nima veze, a ne?

No ja, tip kot tip človeka ji nikoli ni bil všeč. Bil je prijazen, a je imel tudi kakšne hudo zlobne izjave. Njegovi lasje pa so bili itak samo še za v smeti. Res, tip ji je postajal vedno bolj ogaben. Prav tako kot Nika. Ni vedela, niti je ni zanimalo, ali z Izo še stojita pred vrati ali pa jima je potegnilo, da nista zaželjeni. Saj na Izo ni bila jezna, ampak ona bi gotovo potegnila z Niko. Vedno je tako.

Sedaj sploh ni vedela, kaj naj naredi. Usedla se je na posteljo in v roke vzela razredno sliko. Zavrtela si je vedno depresivne Evanescence. Pogledala ga je. Njenega nesojenega tipa. S svojimi temnimi očmi se ji je res prikupil. Na sliki je gledal direktno vanjo, saj zato je sploh dobila upanje. Gledala ga je z napol zaprtimi očmi. Poljubila ga je. Nenadoma se je zavedela, kako neumno je vse skupaj, zato je prižgala luč, vtaknila sliko nazaj v predal in odgrnila zavese. Šla je v kuhinjo, kjer je mama ravno pripravila kosilo. Ni ji bilo do hrane. Pojedla je le kos mesa, pa še po tem je skoraj bruhala. Za spremembo se je odločila narediti nalogo. Zamotila se bo, pa še jutri ji v šoli nihče ne bo težil.

Kako se je motila!

Za začetek, naloge sploh ni mogla narediti. Misli so ji kar naprej uhajale k Juretu. Kreten. Idiot. Sploh ni razumela, kaj naloge hočejo od nje. ...Napiši molekulske formule alkoholov: bla, bla bla in bla bla bla-KAJ? Kaj ta svet sploh hoče od nje? Hotela je resetirati sistem, a pri človeku na žalost ni gumbka za pozabljanje težav. Imela pa je delno rešitev. Ugasnila je luč, se usedla na posteljo in se začela polivati z vodo iz plastenke. Dejanje je bilo neumno, zmočila je posteljo in lase, a vsaj za silo je pomagalo. Toliko, da je lahko napisala nalogo. Potem je šla spat. Ob pol sedmih zvečer.

Naslednjega dne je že na poti v šolo začutila, da dan ne obeta nič dobrega. Na nebu ni opazila nobenega letala, kar gotovo pomeni katastrofo. In res- čim je prestopila šolski prag, ju

je zagledala. Njega, ki njej nese torbo v razred. Lepo vas prosim. Ona je hodila pred njim kot prava dama, in pred vrati se je ustavila in počakala, da ji Jure odpre. In tip je v tem celo užival!! Če bi mu tako ukazala, bi šel njenemu psu brisati rit! Haloo??

Prispela je do omarice in zavlačevala, da se novopečeni par spelje v sosednjo jato galaksij. Pa ni šlo tako lahko. Nika jo je opazila in se ji veselo nasmehnila.

»Hej, kako si kaj?«

»Mmm? A sem slišala glas?« ji je rekla in odšla.

Prva ura je bila še posebej grozna. Vsi so jo zafrkavali, češ, a ni bila ona včasih v Jureta? Ojoj, ubožica, gotovo se zdaj grozno počuti ... Ko je Nika slišala, kaj ji govorijo, ji je namenila en 'ups' pogled in 'oproosti' nasmeh. Obnašala se je kot ... Saj ni važno. Odločila se je, da bo Niko (in Izo in Kristino) ignorirala, in pri tem ji je zelo pomagal novi iPod. Poslušala je vse možne pesmi, od balad do divjih punk pesmi. Še posebej balade so jo spomnile na dogodke komaj minulega poletja ...

S starši je šla v Maroko. Že dolgo vnaprej se je potovanja veselila. Ni pa si mislila, da bo to potovanje tako spremenilo njeno življenje. Na letališču ga je videla prvič. Mislila je, da je to kakšen mali fantek, devet let približno. Sploh se ni zmenila zanj. Oddala je prtljago, počakala mamo, da je na stranišču opravila svoje in skupaj so se postavili v vrsto za pregled potnih listov. Bilo jo je precej strah, saj je prej gledala več oddaj o letalskih nesrečah. Skoraj za vsak nepredviden zvok je vedela, kaj lahko pomeni v najhujšem primeru, kateri del letala bo odpadel, če začne kaj piskati, in ne želite si, da bi letalo naredilo kakšne hitre, nepričakovane gibe! Vedela je tudi, da bo letalo Boeing 737, ki je imelo do zdaj največ nesreč (je pa tudi res, da jih je največ). Upala je lahko, da bo letalo, kljub temu da je model že kar star, vseeno bolj med novimi. Vedela je vse o utrujenosti kovin ... Letala je oboževala, to že, a v teh kritičnih trenutkih je bilo poleg veselja prisotne tudi nekaj panike. Kakorkoli. Mali fantek je sedel na drugem koncu čakalnice. Večkrat je pogledala proti njemu. Mislila si je, da bi bil lahko kakšen lepši primerek. Starejši, predvsem. No, pa saj z njim niti ni hotela imeti nevemkakšnega opravka - vsaj ne še ...

Letalo je varno pristalo v Maroku, kot je seveda na tihem ves čas vedela. Prvi teden je minil lepo in umirjeno. Res se je vživela v maroško kulturo in način življenja. Medtem je izvedela šokantno novico, da je mali fantek pravzaprav njenih let, se pravi v poznih trinajstih. To je vsekakor BIL šok, in od takrat ji male celice iz ozadja možganov niso dale miru. Na tipu je definitivno nekaj bilo. A nikoli ni RESNO razmišljala o njem, saj je bila do konca zatrapana v Jureta.

Do sedaj. Nenadoma ji je postalo za tega Jureta čisto vseeno (Niko je še vedno sovražila). Komaj je čakala, da pride domov, da si bo lahko spet ogledala maroške slike. A dan se je vlekel, kot še nikoli. Čeprav učiteljic sploh ni poslušala in je zato raje ustvarjala, je komaj dočakala zvonec. Mirno in počasi je odšla ven iz razreda, saj druge punce ponavadi zelo hitijo. Na koncu hodnika jo je čakala Kristina.

»Kje se pa vlečeš? Hočeš biti zadnja v vrsti za kosilo?«

»V bistvu sploh ne grem na kosilo. Dieta.«

Vedela je, da se je zlagala kot norec, a to je bil še najbolj plemenit izgovor.

»Aja? Kul. Upam, da ti bo uspelo. Jaz bi tudi rada shujšala ... Veš kaj? Ne grem na kosilo. Grem lahko raje k tebi?«

Hm ... Znašla se je v dilemi. Kristina je bila še najbolj OK, včasih sta šle celo skupaj v šolo, ampak vseeno. Res bi šla rada pogledat tiste slike.

»Um ... Samo za pol ure. Potem greva z mamo v trgovino.«

Kristina ji je namenila čuden pogled. Saj res, kdo sploh še hodi z mamo v trgovino??

»... Z mamo in njeno denarnico,« se je popravila in ji namenila nasmešek.

Kristina je očitno razumela. Oziroma, bolje rečeno, nasedla.

Za ovinkom sva opazili Jureta in družbo, in vsi so več kot očitno čakali Niko. Ujeli sva del njihovega pogovora.

»Ej, stari, kdaj misliš, da ti bo Nika dala?«

»Naslednji teden?«

»Okej. Gremo stavit?«

Nikoli, ampak res nikoli si ni mislila da je Jure tak kreten. In njegova družba. Tip se ji je zagabil za celo življenje. In Nika se ji je začela smiliti. A kaj, tudi če bi ji kaj omenila, ji ne bi verjela. Mislila bi, da si itak vse samo izmišljuje, ker je ljubosumna. Ne, ni imelo smisla. Na srečo jo je rešila Kristina.

»Auu, tole pa ni dobro. Mogoče bi bilo dobro Niki vsaj omeniti ...?«

Strinjali sta se. Veselo sta klepetali vse do doma. Doma sta si skuhalo špagete, gledale konec nekega neumnega filma, ki ga v soboto niso uspele pogledati do konca (Te mame. Vedno pridejo ugašat luč, ko je najbolj napeto.) in sta se na splošno imeli prav fino. Potem pa je zazvonil zvonec. Domov je prišla mama. Seveda je bil tisti del s trgovino izmišljen, in je prav čudno izpadlo, ko je Kristina rekla, da bo bolje, če gre, mama pa jo je vprašala:

»Že? Zakaj?«

Mame znajo biti težavne. Še posebej, ko se pojavijo takrat, ko jih še cel dan ne bi želel doma. Poslovila se je od Kristine in odšla v sobo. Zdaj jo je že napadala živčnost. Ko bi se mama vsaj speljala h kakšni prijateljici... A žal ne. V službi jo je začela boleti glava, zato je šla domov. In tu bo ostala do večera in po možnosti še jutri. Seveda zdaj ni mogla gledati slik, no, vsaj občudovati jih ne bi mogla, kar pa je potem bolj kot ne brez veze. Kot že velikokrat poprej, se je zaprla v sobo in se ulegla na posteljo. V omaro je danes ni mikalo. Rabila je veliko prostora za svoje misli. V popolni temi se je spominjala vseh trenutkov, ki jih je preživela skupaj z Matejem v Maroku. Bilo jih je precej. Bili so lepi. Imela je občutek, kot da je tam spoznala svojo sorodno dušo. Zanimale so ju iste stvari (letala), imela sta iste lase (svetlo, svetlo rjave) in poslušala sta isto glasbo (punk, včasih Evanescence – odvisno od razpoloženja). Zdelo se ji je, da sta si usojena. Živela sta daleč narazen, in prav to je bil v bistvu še največji problem. In to, da ni vedela, ali tip ima punco, kakšni so njegovi prijatelji

...

O njem je pravzaprav vedela veliko, a vseeno zelo malo. Nikakor in resnično nikoli pa ni pozabila njegovih las. Bili so takooo zelooo lepši od Juretovih. Njegovi svetli kodri so mu mehko padali na ramena, čez oči, brez kakršnega koli reda. Izgledal je tako nedolžen, tih, a vseeno izjemno pameten in talentiran. Mateeej. Njen dragi Matej. Pogrešala ga je.

Vstala je. Skozi okno se je zazrla v oblake, obsijane s toplim jesenskim soncem. Zazrla se je v žarke, ki so se ujeli med iglice smreke. Zapihal je rahel piš vetra in, glej, iz jablane je odpadel prvi zlatorjav list. Piš ga je nesel po zraku, dokler se ni ujel v sosedovo ograjo. Spustil se je na tla. Odprla je vrata na balkon in stopila ven. Bilo je še kar toplo. Dolgi rokavi ji sicer ne bi prav nič škodili, a zdaj to ni bilo pomembno. Naslonila se je na ograjo in prisluhnila potočku, ki je žuborel v bližini. Zaslišala je otroški smeh. Sosedov pes je zalajal. Pridružil se mu je cel vaški trop. Ozrla se je proti oblakom. Poskušala se je spomniti, kako so izgledali maroški oblaki ... Poskušala si je predstavljati, kakšne oblake sedaj opazuje Matej ... Eh, verjetno oblakov sploh ne opazi. Saj jih tudi ona ponavadi ne. So tam ali pa jih ni – to res ni važno. Vsaj ponavadi ni.

Vsa ta naravna lepota in spokojnost pa ji je zadala samo bolečino. Srce se ji je paralo v obupu in pogrešanju. Nikoli, ampak res čisto nikoli še ni zganjala takih scen v sebi. Nič hudega si ni želela. Ni se hotela ubiti, ali kaj takega, kar si depresivni ljudje ponavadi želijo. Želela ga je samo videti.

Še en piš vetra in začelo jo je zebsti. Odšla je nazaj v hišo. Zaprla polkna, okna in se usedla za računalnik. Ni vedela, kaj naj dela. Na msn se ji ni dalo. Pogovori, pogovori-brez veze. Itak se nikoli nič pametnega ne pove. Šla je na internet, a sploh ni vedela, kaj naj vtipka. Na koncu je odigrala igro pasjanse, igre, ki ji je bila sicer blazno dolgočasna, ampak v takih trenutkih je bilo tudi to dobro.

Tako zelo dobro spet ni bilo, zato je kar kmalu pritisnila rdeč križec desno zgoraj in kmalu zatem ugasnila tudi cel računalnik. V sobi si je prižgala CD od Green Day, precej na glas, in v roke vzela kitaro. Na vsak način se je hotela naučiti kakšno njihovo pesem. Začela je kar z American Idiot. Prva na CD-ju pač, pa še vseč ji je bila. Poskusila je s prvimi toni ... Akordov ni znala. Niti ni vse skupaj kdove kaj dobro izpadlo, ampak, hej, saj je šele začela. Ni si mogla kaj, da ne bi zraven še zapela. In tako je kmalu odložila kitaro ter se pridružila Billiejevemu vokalu. Tako je odpela cel CD. Besedila je, jasno, znala na pamet. In takoj se je počutila bolje. Počutila se je močnejšo. Zdaj bi lahko celo srečala Niko. Marsikaj bi ji rada povedala. Tudi tisto, kar je slišala, da je rekel Jure. Zagotovo bi jo sesulo.

Pri vratih je pozvonilo, a je bil na srečo samo oče. Mama je še vedno strašila okoli računalnika. Ni in ni si dala dopovedati, da bi ji počitek morda dobro del. Ne – kar naprej je iskala knjigo, zdravila, Mozartov CD, kdo ve kaj še vse. Ugh.

Spat je šla ob osmih, takoj po poročilih (ki jih je prvič v življenju gledala z zanimanjem. Ugotovila je, da zadeva niti ni tako dolgočasna.)

Dnevi so minevali, še vedno se je družila samo s Kristino, mama pa je ostajala bolna doma. Naučila se je refren od American Idiot, kemijo pisala 5 (čisto po nesreči) in še vedno je najraje ždela v temni, majhni omari. Opazovala je letala, ki so letela nad njihovo hišo. Veliko je risala. Po približno enem tednu je tudi izvedela, da sta se Nika in Jure razšla. Očitno je Kristina končno našla pogum in Niki povedala, kar sta slišali. Nika se ji je kar nekaj opravičevala, kako zlobna da je res bila, ker ji je tako grdo prevzela simpatijo in da je bilo to dejanje res zelo neumno. Da je vesela, da ni tega izkusila na svoji koži. Da je raje Nika naredila napako, ne ona. Naj se potolaži – njen prvi poljub bi tako šel popolnemu idiotu. Kar nekaj. In seveda – vprašala je, če sta lahko spet prijateljici. Težko vprašanje.

Nekega dne, po približno dveh tednih, pa je mama odšla nazaj v službo. Staknila je nek kroničen virus, zato je bila tako dolgo doma. Po šoli je odhitela domov, spet napletla neko neumno laž Kristini in se po dolgem času usedla za računalnik. Odprla je datoteko in – tadam!- tu so bile vse slike. Bilo jih je precej. Zares si je ogledala le tiste Matejeve. Ta tip je bil ... tako lep. Očarljiv. Le kaj dela sedaj? Morda premišljuje o njej? Hm, mogoče pa res ... Upanje vsekakor ostaja.

Ravno ko je občudovala lomljenje svetlobe v Matejevih očeh, je pozvonilo. Pred vrati je stala Nika s svojih oh-tako-očarljivim nasmehom.

»Greš z mano do Ize pa gremo na kakav?«

»Hm. Okej. No prav.«

Resnično je zasovražila njihovo kakav-tradicijo. Ponavadi so šle skoraj vsak dan na kakav. Če nisi šel in nisi imel pametnega razloga, so te druge zagotovo opravljale. Zato ni imela druge izbire, je pač šla zraven.

Imele so se dobro. Nika in Iza sta čebljali kot nori, ona pa je bolj kot ne poslušala, a se je vseeno zabavala. Niki je že vse odpustila, saj je vendar že plačala kazen ko jo je Jure tako grdo ponižal. Vseeno pa se ji je zdelo, da ni vse tako, ko je bilo včasih. Z mislimi je bila stalno pri Mateju in niti ni dobro sledila vsemu, kar sta onidve govorili. Ni ji bilo dolgčas, samo ... Ponavadi je bila ona tista, ki je sodelovala pri vsesplošnem nakladanju. Ponavadi je bila Kristina bolj 'out'. Ker pa je imela Kristina zobozdravnika, jo je očitno nadomeščala. Ko se je vrnila domov, je nadaljevala z gledanjem slik. Sploh se ni več sekirala, kaj si bosta Iza in Nika mislili o njeni tišini. Zvečer je gledala poročila, prebrala nekaj strani knjige in šla spat, kasneje kot včeraj.

V tega Mateja se je dokončno zatreskala. To je spoznala zjutraj, ko je ugotovila, da je sanjala o njemu. Pogrešala ga je kot nora. Med poukom je risala njegov obraz, po spominu, ki je bil zelo močno odtisnjen v njenem srcu. Zadelga ga je, še posebej lase. Sošolci, ki seveda niso vedeli, kdo to je, in so mislili, da je pač 'kar en tip', so sliko hvalili. Ona pa je globoko v duši jokala. Sliši se neumno, nedozorelo, otročje, a je bilo res. Obžalovala je zadnjo vožnjo z letalom, ki ju je posledično dokončno ločil. Spominjala se je njunega prijateljskega slovesa. Ni ga vprašala za msn, niti za telefonsko, in tudi to je obžalovala. Saj bi lahko našla podatke nje na internetu, samo ko bi jo vprašal, kje jih je dobila, bi izpadlo preveč obsedeno ... Vsaj zdelo se ji je tako.

Prijateljicam o njemu ni povedala. Niti Kristini. O njem ni želela govoriti. Bil je sam njen, boleč spomin. Če bi jim govorila o njemu, bi se počutila kot da bi jim ga predstavila, kar pa nikakor ne bi bilo pametno. Še posebej zdaj, ko je ugotovila, česa vsega je zmožna Nika. Ne – najboljše je, če tip ostane v njeni glavi.

Na deželo je počasi legel hlad. Pozno jesensko sonce je sijalo vedno redkeje, več je bilo dežja. Sprehode v gozd je omejila, saj se ji ni dalo iz tople hiše. Vse večkrat so prijateljice pozvonile pri njenih vratih in jo vprašale, ali bi šla z njimi na kakav. Vedno pogosteje si je izmišljevala nore, trapaste laži o zobozdravnikih, obiski babic, učenju fizike ... Saj je vedela, da se jim je verjetno že posvetilo, da to ni čisto res in so jo po možnosti že opravljale, a z njimi se ji res ni dalo ukvarjati. O čem bi se pogovarjale? V šoli tako ali tako ni vedela, kaj se dogaja, opravljanju ne bi sledila in sploh je ni zanimalo, če njihov superseksi sošolec in neka tamala iz 7. razreda res hodita. Čas je raje porabila pametneje. Nehala si je kupovati neumne najstniške revije, tako da še o najnovejših otrocih Brada in Angeline ni vedela nič. Brala je. Doma so imeli precej veliko knjig, ločila je bolj zanimive od popolnoma dolgočasnih, in jih počasi prebirala. Knjigo za knjigo. Risala je. Od nekdaj je rada risala. Dobro ji je šlo. Risala je na olje, svilo, na navaden papir ... Ni želela postati slikarka, saj bi to pomenilo, da bi življenje večinoma preždelo v kakšni vrtni lopi, smrdeči po terpentinu. Raje bi videla svet. Igrala je kitaro. Zdaj je znala tudi Lithium od Nirvane, In Too Deep od Sum41, pa še kaj bi se našlo. Nezavedno se je postopoma zapirala vase, stran od dogajanja v zunanjem svetu. Gledala je poročila, tako da je vsaj približno vedela, kdaj bo konec sveta. Pogovarjala se je s starši, veliko raje kot s prijateljicami. Vedno je delala nalogo in se učila. Saj kaj drugega res ni imela za delati. Prav tako nezavedno in počasi se je začela družiti z neko sošolko, ki je prej še opazila ni. Bila je mirna, tiha, kot je kasneje ugotovila tudi ne preveč pametna, a z njo se je dalo fino zabavati, samo spoznati si jo moral. Skupaj sta hodili na pico v bližnjo pizzerijo. Opustila je kakav-tradicijo, a v šolo je še vedno hodila s Kristino. Z njo se je dobro razumela. Bila je dobra prijateljica, ki ni izdajala skrivnosti kar tako. Sčasoma ji je zaupala, da ji gresta Iza in Nika na živce in se ji z njima preprosto ne da več ukvarjati. Kristina je sicer rekla, da jima ne bo povedala, a verjetno jima je. Kristina je tudi rekla, da jo čisto razume in da se tudi ona želi kdaj preprosto odrezati od sveta. Čeprav sta se tako, na poti v šolo, čisto dobro razumeli, pa je imela tudi glede Kristine nek nedoločljiv dvom.

Po šoli sta jo Nika in Kristina povabili k sebi domov da bi skupaj pekle piškote. Večkrat so jih in ponavadi je bilo opravilo nadvse zabavno, a ne tokrat. Nika jo je stalno nekaj nadirala: »Hej, pazi malo, to je preveč moke!«

»A bi se mogoče stegnila po pecilni prašek?!«

»Pazi! Prevrnila boš pladenj!«

... In tako naprej. Kam so šli vsi njihovi zabavni trenutki? Počutila se je kot izločenec. V to družbo ni več spadala. To je dojela, ko je Kristina rekla: »Joj, a sta videli, kaj je imela gefarca danes oblečeno?«

»Ja, o kriza, jaz bi umrla, če bi morala to nositi!« je rekla Nika.

Seveda ni vedela o čem govorijo. Gefarca je imela danes šal, čeprav jih ponavadi ne nosi, zato je predvidevala, da govorita o tem.

» Joj, izgledalo je, kot da bi ji ta šal spletla njena pra- prababica!«

Obe sta jo čudno pogledali.

»Šal je bil zakon, kaj tebi ni jasno? Majica je bila pa za crknit. Fuuj!«

Minus točka, definitivno. Majice pravzaprav sploh ni opazila. Očitno je veliko zamudila. Za razliko od njiju je risala Mateja. Malo se je zmotila pri nosu, a nič zato. Bo jutri popravila.

Drugače pa je bil portret že skoraj končan. Enkrat ga mora narisati še na kameli ...

»Halo, zbudi se! Kaj je s tabo zadnje čase? Si še živa?«

Resno, kaj Niki ni jasno? A tudi Kristina jo je gledala z istim izrazom. Kot da se tudi ona to že dalj časa sprašuje. Zakaj le? Ko sta šle danes v šolo, sta se čisto lepo pogovarjali. Celo pot ni bilo niti enega trenutka čudne tišine. Odločila se je, da jima pove.

»Ne vem. Ja, še sem živa. Samo ... No, nek tip, ki sem ga spoznala v Maroku, je bil ful luštkan.«

»KAJ? V Arabca si se zatreskala? A se to sploh da?«

Nika nikoli ni imela izrazitega čuta za soljudi.

»Mah, kje. Ni bil Arabec. Ni važno, no. Samo tip je bil srčkan.«

»Opala! Daj, mi moraš kakšno slikco pokazat. Nujno.«

»Saj ti itak ne bi bil všeč. Skoraj blond je. Ti pa ne maraš blondincev, a ne?«

»Ni nujno.«

Oh. Najraje bi se zaklala. Kaj ji je bilo treba to govoriti? Na srečo se je oglasila Kristina.

»Ura je že pet. Nisi rekla, da imaš ob pol šestih glasbeno?«

»Ja, saj grem. Greš z mano?«

»Ne, starih itak do šestih ne bo doma.«

Tako je pač odšla sama. Seveda sta sedaj Nika in Kristina na dolgo in široko razglabljali o novici. Še dobro, da ni izblebetala njegovega imena ali česa drugega. Zagotovo bi ga šli iskat po internetu.

Začutila je prve dežne kaplje. Še vedno je bila na Nikini ulici in brez težav bi lahko šla nazaj ter prosila, če ji posodi dežnik. A ni hotela. Bo pač enkrat mokra, zaradi tega ni še nihče umrl. Kislo vreme se je vleklo že cel mesec. Ko bi vsaj že zapadel sneg ...

Doma so jo pričakali razjarjeni starši. Glasbeno ima že čez petnajst minut, niti kosila še ni pojedla, pa še čisto premočena je. Tole zadnje dejstvo jih je najbolj razburilo. Da bo staknila pljučnico in take. Naj se gre takoj preobleč in posušit lase! Pridno jih je ubogala, ker se ji res ni dalo ukvarjat še z njimi. Nase je navlekla zmahane kavbojke in staro trenirka-jopo. Razmazan make-up je odstranila, časa za nanos novega pa ni imela, saj se je oče iz spodnjega nadstropja drl, da bo zamudila. Vzela je iPod in note ter se usedla v avto. Zamudila je samo pet minut.

S punco pri glasbeni se nikoli ni dobro razumela. Bila je čisto druga oseba kot ona. Preprosto nista se ujeli. Danes se ji je zdelo, da jo je še posebno posmehovalno gledala, ko ni znala neke etude na klavir. Učiteljica jo je nadirala, kaj da je delala cel teden in če ve, da ima čez dva tedna nastop. Saj je vadila, samo ni se mogla zbrati. Bila je zaspana, saj je imela že tri dni zaporedoma preduro.

Prešinilo je. Kaj če bo Matej prišel na koncert? Mogoče jo pogreša prav tako močno kot ona njega in je zvedel, da nastopa in bo prišel ... Res se mora potruditi. Preostalo uro se je poskušala koncentrirati po najboljših močeh.

Naslednjega dne je pri fiziki svojo torbo odložila na mizo, kjer ponavadi sedi. Šla je na stranišče, in ko je prišla nazaj, je opazila, da so se Nika, Kristina in Iza usedle v prvo klop. Njene torbe niso prestavile zraven njihovih. Se pa je ob njeni pojavila Anjina. Res lepo od nje. No, pa saj je bila njena nova/edina prijateljica. Ko je Nika prišla v razred, pa jo je vseeno vprašala, zakaj so se presedle.

»Slabo vidim zadnje čase. Učiteljica me je presedla v prvo klop.«

Bolj neumnega izgovora človeštvo do tistega trenutka še ni slišalo. Bila je besna. Prijateljice naj bi si v težkih trenutkih pomagale, kajne? No, očitno nisi mogel biti Nikin prijatelj, če nisi bil do konca zabaven in vedno poln energije. Sploh ji ni bilo jasno v čem je problem. Saj je rekla, da je v nekega tipa, ki ga več kot očitno nikoli ne bo mogla imeti. Ni to dovolj? Očitno res ne.

A vseeno je bila ta ura fizike najbolj zabavna do zdaj. Z Anjo sta risali karikature najbolj obupnih sošolcev in seveda učiteljice. Smejali sta se kot nori. Ko je narisala karikaturo Nike, pa jo je Anja prav čudno pogledala.

»Sta vidve skregane?«

»Ne, samo na živce mi gre.«

In spet sta se začeli smejati.

Skupaj sta odšli na kosilo, potem pa vsaka svojo pot domov. Dan je bil res super. Za trenutek je izgubila občutek tesnobe in celo malo pozabila na Mateja. A ko je prižgala računalnik, se je spet spomnila nanj. Vedno, ko se je vpisala v msn, je upala, da je nekje našel njen msn in jo dodal. In tudi tokrat je razočarano ugotovila, da je ni. Na internetu je poiskala sliko letala in si jo nastavila za ozadje. Rutinsko je pregledala strani priljubljenih letališč, potem pa računalnik izklopila. Šla je v sobo, prižgala CD od Evanescence in zalila rože. Sobo je tudi po dolgem času prezračila. Mrzel zrak je nemudoma našel pot do nje, njenih ubogih, premraženih celic. Pogledala je skozi okno. CD je bil do konca depresiven. Lep, a žalosten. Spomnil jo je na Maroko ... Izgubljene trenutke v njenem življenju. Zlomila se je. Zaklenila je vrata in se usedla na posteljo. Zajokala je. Tako močno je pogrešala tega tipa. Nikoli več ga ne bo videla. In tudi če ga bo, ima verjetno že punco. In če nima punce, je verjetno gej. Tudi če ni gej, je verjetno v realnem življenju čisto drugačen, kot ga je poznala. Pije, kadi in drogira se ne, vsaj to je vedela. Mogoče si je postrigel lase, najlepši del njegovega telesa, in je zdaj do konca grd. Mogoče ... Ah, Matej. Panika, žalost izguba, pogrešanje. To je čutila. Panika pred neustavljivim časom, mislijo, da ga ne bo nikoli več videla. Žalost zaradi vsega, kar je minilo. Izguba sorodne duše, človeka, ki ga je imela tako rada. Pogrešanje vsega, kar je bilo, in cesar ni več. In nikoli več ne bo. *I can hear you in a whisper but you can't even hear me screaming.* To je bilo čisto res. In preden se je zavedala, je rekla:

»Hej, Matej. Kaj delaš?«

In v mislih si je predstavljala odgovor:

»Hej. Pogrešam te.«

Odgovorila mu je:

»Jaz tudi tebe. Kje si?«

»Doma.«

Več ni hotel povedati. Oziroma, ni si mogla domišljati kaj bi lahko rekel. Ker ni vedela, kje je doma.

Give me a reason to believe that you're gone. Resno. Še vedno ga je občutila, tik zraven nje, ko sta se pogovarjala. Sonce je zašlo za peščeno sipino. Za večino deklet je to višek romance, njej pa takrat ni pomenilo čisto nič. Takrat. Imela je (oziroma, mislila da ima) Jureta.

Forget this life, come with me, don't look back you're safe now.

Kriza. Vsesplošna kriza.

There's no need to tell anyone, they'll only hold us down.

Ta glasba jo je potegnila v še globljo depresijo. Kaj naj? Porodila se ji je nora zamisel. Vedela je, v katerem kraju živi, na pa tudi v katero šolo hodi. A če pride do njegovega kraja, lahko tam vpraša koga mimoidočega za pot. Razen, če je šol več. Problem bi bilo sicer že samo priti do tja, a bi ji že uspelo. V to je bila prepričana. Potrebovala bi samo čas. In denar. Nihče ne bi smel zvedeti za to. Špricati bi morala šolo. A spet se je v njej rodil dvom. Bi se sploh splačalo? Kaj, če že ima punco? Oh, kaj če je ne bi bil tako vesel, kot bi bila ona njega? Vse

je možno. Kaj pa, če bi bil bolan in ga sploh ne bi bilo v šolo? Odločila se je, da bo s tem načrtom še malo počakala.

Tiste noči je sanjala o tem načrtu. Izstopila je iz vlaka. Na postaji je kupila zemljevid in ugotovila, da ima kraj samo eno šolo. Šla je do nje. Usedla se je na klopec na šolskem igrišču in razgrnila zemljevid. Pretvarjala se je, da ne ve, kje je. Pojedla je prej kupljeni sendvič. Čakala je, da bo zazvonilo. Ura je bila enajst. Lahko, da ima konec šole čez tri ure, a je raje prišla prej. Njegovega doma ne bi nikoli našla.

Malo se je sprehodila po ulici nasproti šole in si ogledovala izložbe. Ni imela veliko denarja, zato ni kupila nič. Z iPodom v ušesih je nadaljevala pot v bližini šole. Če bi tri ure sedela na isti klopci pred šolo, bi bilo preveč očitno. Imela pa je srečo. Že čez pol ure se je na igrišče vsula prva ploha šolarjev. Šla je malo bliže proti centru dogajanja. Zagledala ga je ravno, ko je s prijateljem prečkal cesto. Pohitela je, se malo zrinila med hišami, tako da se jima je približala v nasprotni smeri, in ne za njima. Opazil jo je.

»Heeeeeej!!!!« jo je veselo pozdravil.

Prijatelju je rekel: »To je ona.« Prijatelj je očitno razumel, se poslovil in odšel.

»Kaj delaš tukaj? Nisem si mislil, da te bom še kdaj videl.«

»Moja prijateljica živi tukaj. Zjutraj sva se dobili, potem pa sem zamudila na vlak. Naslednji gre šole čez uro in pol, zato sem se odločila da se bom malo sprehodila.«

»Prideš k meni? Saj te lahko potem moji tastari odpeljejo domov.«

»Z veseljem.«

Tako sta se pogovarjala še naprej. Prispela sta do njegovega doma. Šla sta v njegovo sobo. Bila je velika. V njej je bila še ena postelja, verjetno bratova.

»Pogrešal sem te.«

»Jaz tudi.«

Končno ga je imela ob sebi. Pogovarjala sta se, zabavala in smejala. Bilo je prečudovito. Objel jo je.

»Moja, moja,« je rekel.

Zbudila se je in se zavedela, da nič od tega ni bilo res. Dan se je že začel depresivno. Resda je bilo zunaj sončno jutro, a vse je bilo tako tiho. Kristina je zbolela in tako je morala v šolo sama. Listje je že popadalo z dreves. Snega še ni bilo. V daljavi je zagledala prvo letalo. Adria, Canadair 900, let v Zürich. Želela si je, da bi jo čudežno odneslo 2000 km višje, da bi lahko pobegnila stran od težav, šole ... Morda je prav ta trenutek Matej na tem letalu. Njegova družina veliko potuje, tudi izven počitnic. Oh, še pet ur preden bo lahko spet zajokala. Cel pouk je komaj zadrževala solze. Za vsako letalo, ki ga je videla skozi okno učilnice, si je predstavljala, da v njem sedi Matej in misli o njej. Želela si je, da bi mu nekako dala znak, da je tam. Mogoče bi lahko s kredo res na veliko na igrišču napisala, da ga pogreša in da je tam. A kaj bi lahko on naredil? Iz letala verjetno ne bi skočil samo zanjo. Tudi če bi, bi tvegala življenje, tega pa ni hotela. Saj ga je vendar hotela živega!

Tudi Anji je povedala o njem. Ona jo je, za razliko od njenih 'prijateljic' razumela. Rekla je, da je tudi njej všeč en tipček iz baleta. Baje je res simpatičen, a če hodi na balet, obstaja tudi precej velika možnost, da je gej. Rekla je, da ga tega še ni vprašala. Ni preveč vljudno.

»Kaj boš počela čez vikend?« je vprašala Anja.

»Uf, verjetno bom doma. Zakaj?«

»Sem mislila, če bi prišla k meni prespat.«

»Po mojem. Mislim, da tastari ne bi imeli nič proti.«

Tako se je v petek po šoli hitela domov preobleč in pripraviti za 'na pot' do Anje. Veselila se je še ene neprespane noči, ki jo čaka. Pograbila je torbo, vzela ključke in odšla. Do Anje je

imela približno 15 minut hoje in v tem času jo je hudo zazebljo. Na srečo pa so imeli dom lepo topel in se je hitro ogrela. Najprej sta prebrskali vse stare revije, malo počekale ljudi na naslovnici, potem sta imeli modno revijo. To je posebno smešno izpadlo, ker so ji bile vse Anjine obleke dvakrat premajhne. Ko je mama prišla domov, jima je skuhala kosilo, potem pa sta se šli zabavat naprej. Zvečer sta si ogledali nek film, ki je bil do konca neumen in zanič, a prav zato je bil zabaven. Poslušali sta stare CD-je od Britney Spears in Bepop, se smejale ter plesale. Kmalu pa sta omagali, se šli umiti in v pižamo. Ko sta že ležali v postelji, je Anja rekla:

»Ti si prav the best. Hvala, ker si prišla.«

»Ni za kaj.«

»A se še vedno družiš z Niko pa temi?«

»Ne. No, s Kristino včasih. Drugače pa ne.«

»Boš zamerila, če jih ne povabim na rojstni dan?«

»Ne.«

Zamenjali sta temo in se pogovarjali do zgodnjih jutranjih ur.

Naslednjega dne je na poti domov srečala Niko in Kristino. Povabili sta jo k Niki domov. Ni ji bilo jasno, zakaj, saj se vendar niso več družile. A je sprejela povabilo in šla. Kristina je šla skuhat makarone (očitno je pri Niki res domača), Nika pa jo je začela zasliševati.

»Kje si bila?«

»Pri Anji. Zakaj?«

»KAJ? Pri njej si bila? Ti si čisto zmešana. Zakaj pa si šla k njej?«

»Em... Prijateljici sva?«

»K-va? No, ni važno. Kristina, pridi!«

Sedaj lahko sledi le zaslišanje + pridiga ali pa samo pridiga. Nič od tega ji ni posebej dišalo.

»V glavnem. Naju/nas skrbi, kaj se zadnje čase dogaja s tabo,« je začela Nika.

»Ja. Čisto čudna si postala. Kot da sploh ne veš, kaj se okoli tebe dogaja. Je kaj narobe?«

»Ne da bi vedela. Nič ni.«

»Daj no, veva da je nekaj. Vidi se ti. Povej nama.«

»Če ti rečem, da ne vem. Taka pač sem. Ljudje se spreminjajo.«

»Vem, ampak zakaj si se spremenila? Nekaj se ti je že zgodilo.«

Resnično ni vedela, kaj naj reče. Saj tudi ni vedela, kaj je razlog. Pač je prerasla njihove neumne fore in neskončne pogovore o fantih Paris Hilton.

»Nič takega, no. Nehajta me tako gledati.«

Zasmejala se je njuni neumnosti. Kaj jima res ni bilo jasno?

»Veva, da je nekaj. Poznava te. Vem, če mi kdaj kaj prikrivaš.«

»Pa če ni nič, no. Lahko me zadržujeta do jutri zjutraj, pa vama ne bom nič povedala, KER NE MOREM, KER ŠE SAMA NE VEM.«

»Okej, okej, umiri se. Samo toliko, da veš. Skrbi nas.«

Nič ji ni bilo jasno. Zakaj naj bi ju skrbelo? Še posebej Kristino. Na poti v šolo je bila čisto normalna, zdaj pa je kar nekaj ultra zaskrbljena za njeno duševno zdravje... Saj sploh ni opazila, da navzven ne daje znakov življenja. Opazila je, da se ne družijo več z Niko, Kristino in Izo, se pa zato z Anjo. Čeprav je one ne marajo, to še ne pomeni, da je postala en 'lifeless' emo. Ni. Z Anjo se med poukom smejita kot nori, ko gresta na pico komaj kaj utihneta in če ne govori z Niko, to še ne pomeni, da tudi drugače sploh ne govori več.

In tako je z Niko pretrgala vse prijateljske vezi.

Bližalo se je novo leto. Prvega snega še ni bilo, a zimski večeri so bili sedaj na vrhuncu. Začela jih je prav oboževati. Medtem ko je šel drugim ljudem kratek dan na živce, je v njej predramil občutek sreče. Cele večere je tako risala, brala, pisala zgodbe in gledala poročila. Uživala je.

Tega večera je bila polna luna. Zaklenila se je v sobo in odšla na balkon. V jopi je stala pod sojem lune. Razmišljala je. Gleda Matej isto luno kot ona? Zazdelo, se ji je, da je po dolgem času našla skupno točko, točko, kjer se njune misli križajo. V daljavi je videla ognjemet. Vzdušje je bilo res praznično. Na vseh hišah so mežikale lučke, tudi drevesa na vrtovih so bila okrašena. Vsakič, ko je počila kakšna petarda, je zalajal pes. Na tleh se je res veliko dogajalo. Na nebu pa – nič. Luna je ostajala taka, kot je bila vedno. Šele ko je že dolgo časa opazovala, se je dalo zaznati, da se premika. Prav počasi, a vseeno. Zeblo jo je, a jo je lepota svetlega večera tako prevzela, da ni in ni hotela iti noter. Naslanjala se je na ograjo in opazovala. Želela si je, da bi bil Matej točno ta trenutek ob njej. Grel bi jo s svojim telesom in ji po možnosti ponudil svoj plašč. To bi bilo zaželjeno. Zelo uporabno. A ker ga pač ni, se je morala s tem sprijazniti. Videla ga ni že skoraj pol leta in ga verjetno še naslednjega pol leta ne bo. Ko bi ga vsaj pozabila! Ko bi se vsaj zaljubila v kakšnega sošolca! Še Jure ji je bil bolj dostopen! Kamorkoli je šla, je upala, da ga bo srečala. Če so imeli športni dan, je upala, da ga bo imel tudi on. Predstavljal si je, da bo naslednji avto, ki bo pripeljal mimo nje, ustavil, in da bo iz njega skočil on. Oh, kaj vse je upala. A napredovala je vsaj pri eni stvari. Nehala je poslušati Evanescence. Ugotovila je, da ji depresivna glasba nič ne koristi.

V daljavi je slišala avtomobile, ki so hiteli po cesti. Videla jih ni. Žarki Lunine svetlobe so se mehko spuščali na Zemljo. Prepletali so se z golimi drevesnimi vejami in ograjo, ki je omejevala njihov vrt. Težko si je bilo predstavljati, da ta mehka svetloba hiti s 300.000 km/h in v tla praktično trešči. Ne, v svetlobi ni nič mehkega. Nič spokojnega. Ta stvar, ki niti ni stvar, hiti po prostoru, čeprav ima časa več kot dovolj. Mislim, čez milijon let bo vesolje še vedno obstajalo in tudi če bi hitela malo počasneje, je ne bi bilo konec. Ampak ker je za sorazmerno miroljubne stvari dobro, da so nekoliko hitrejše, naj bo tudi svetloba. Če bi bila počasnejša, bi Mateja opazila takrat, ko ga na tistem mestu sploh ne bi več bilo, in tako bi se lahko začel neskončen lov po vesolju. Težko si je tudi predstavljati Zemljo, ki prav ta trenutek teče maratonske kroge po svoji že tolikokrat prehojeni elipsi – kako se ji da? No, pa saj ne teče sama. V bistvu Zemlja prav spokojno sedi na tirnici in pusti, da jo Sončeva gravitacija vleče naokoli.

A zdaj se zdi, da vse okoli nje hiti. Sonce, Luna, Zemlja, zvezde. Ljudje hitijo po zadnjih opravkih, lisica hiti za plenom, kakšnim ubogim zajčkom in žaba hiti pred avtomobilskimi gumami. Verjetno bo, kot večina drugih, končala kot prekrasen polpet na cesti.

Težko je verjeti, a tudi v mirni noči vse naokoli hiti.

Novo leto je s starši preživela pri sestrični. Anja je ostala doma in ji po polnoči poslala sms srečno novo leto. S sestrično sta ostali pokonci do pol osmih zjutraj. Šest ur sta risali top modele, si pripovedovali pravljice in kradli hrano iz kuhinje. Posebna tarča je bila čokolada Milka, pa tudi mandarine so prišle v poštev, ko sta se zavedli, da sladkanje s čokolado ponoči redi. Naslednjega dne sta vstali od enih in še cel dan sta se komaj premikali. Spanja jima je nekako primanjkovalo. A pomembno je bilo le to, da sta se zabavali in imeli fino.

Ko je prišla domov, se je zavedla, da je bilo to še eno novo leto brez fanta in da se v naslednjem letu stvari verjetno ne bodo kaj dosti spremenile. Še posebej zato, ker je edini tip na svetu, ki ji je vseč, očitno izgubljen nekje v vesolju. Bolj dostopen bi bil celo, če bi res šel z raketo na luno! Vsaj videla bi ga v poročilih. Tako pa – nič. In s tem se bo res že enkrat morala sprijazniti.

Konec februarja ji je mama povedala, da bodo njegovo družino kot 'stare prijatelje' povabili k njim domov. Spet je dobila upanje. V preteklem času ga je še vedno prav tako pogrešala, trikrat je jokala za njim in imela kritične izpade. Še vedno se je družila z Anjo, a ji je šla vedno bolj na živce. Nekako se ji je spet zahotelo družbe Nike, Ize in Kristine. S Kristino je še vedno hodila v šolo in postopoma je v življenjsko zgodbo nazaj vpeljala tudi drugi dve. Pri

fiziki se je z njimi usedla v prvo klop, čeprav ji le-ta ni najbolj pri srcu. Občutek, da učiteljica vidi, kaj si čečkaš po zvezkih, je res grozen. Še posebej, ker je ona večinoma risala njegove portrete. Imela jih je že za celo zbirko. Pa vendar. Vedno pogosteje je šla s starimi prijateljicami na kakav, čeprav je bilo zime že skoraj konec in ni bilo več sledu o snegu. Pa ne da ga je to zimo kdaj bilo. Resnično, Al Gore bo verjetno dobil vse več novih privržencev, ki jih bo zima brez snega prepričala v globalno segrevanje. Neumnost. V Zemljini zgodovini so bila vedno hladnejša in toplejša obdobja. Ogljikovega dioksida v ozračju je bilo veliko več v času, ko je bila Zemlja še nemirna in so ognjeniki bruhalo kot za stavo. Znano dejstvo pa je, da je človek od leta 1850 v zrak spustil 100 milijard ton ogljika, na leto pa jih približno 7 milijard ton. Narava pa, z izbruhi in razpadanjem rastlin, letno pošlje v zrak 200 milijard ton. To marsikaj pove. Sploh pa jo je razburilo dejstvo, da posvetni pridigar Al Gore na mesec porabi več energije kot povprečen Američan v celem letu.

Zima je bila, in bila je brez snega, to je dejstvo. Zdaj se s tem ni obremenjevala. Dejstvo, da bo kmalu videla ljubega Mateja, jo je pognalo nad Zemljino obličje. Pospravila si je sobo, si zamislila, kaj bo tisti dan oblekla in o čem se bosta pogovarjala ... Vsekakor ga mora pripeljati v njeno sobo, da bosta imela mir pred nadležnimi starci. Seveda je o tem takoj povedala Kristini, ki je bila ob novici zelo vesela. Prišla je k njej in kot nevtralna sodnica ocenila stanje sobe ter izbor oblek. Šli sta še do Ize in skupaj so odšle na kakav. Klepetale so dobre tri ure, preden so ugotovile, da ne bi bilo slabo iti domov. Naslednji dan naj bi pisali slovenščino in učenje ne bi škodilo.

Prvič po res dolgem času je zaspala vesela, z žarkom upanja v očeh.

Vedno manj in manj se je družila z Anjo. Ona ni dosegala njene inteligenčne ravni, pa tudi drugače. Ko sta se začeli družiti, je obe vezala depresija in tu sta našli skupno točko. Ona nikoli ni imela prijateljic, zato je bila nje zelo vesela. A zdaj se ji je zahotelo starih časov. Bila je srečna in taka je bila tudi Niki bolj všeč. Komaj je čakala ta presneti marec in trenutek, ko ga bo videla.

Všeč ji je bilo dejstvo, da je lahko Niki zaupala svoje nestrpne težave v zvezi z Matejevim obiskom. Nika jo je tolažila, ji svetovala in se obnašala kot prava prijateljica. Od Jureta naprej sicer ni imela nobenega fanta, a se je vseeno še predobro spomnila, kako to gre.

A vendar je po dveh tednih ugotovila, da se zadeva z Matejem ni nikamor premaknila, zato je mamu vprašala, ali se namerava glede tega kaj storiti.

»Ljubica, ta teden me daje prehlad in se ne počutim najbolje, čez tri tedne pa grem na službeno pot. Se bomo potem zmenili za naprej, ko pridem nazaj.«

Dojela je, da ni še nič odločeno. Tri tedne bo že počakala, če je do zdaj čakala pol leta in še več, a ker je ugotovila, da so tudi za naprej stvari še v dvomih, jo je zaskrbelo. Oh, bog, ali je res takooo zelooo težko neki ubogi najstnici priskrbeti fanta??? Ali je res takooo težko vsaj poskrbeti za to, da ga bo videla? Saj mogoče ji potem sploh ne bi bil več všeč. Ljudje, še posebej ti, ki še rastejo, se lahko v pol leta zelo spremenijo in celo pogršajo. Ni vedela, kakšen ta lolek zgleda sedaj. Mogoče pa je vseeno še vedno prav tako lep ... Preplaval jo je obup.

Naslednjega dne ji je Anja v šoli rekla:

»Zakaj se ti ne družiš več samo z mano?«

»Ne vem. Ker se z Niko in temi.«

»Zakaj? Sem mislila, da ste se skregale.«

»To se pa res nikoli nismo, saj sem ti rekla. Pač, zdaj smo spet prijateljice.«

In tako je veselo ujela Niko in Izo na hodniku.

Z Anjo je dokončno prekinila nekega sončnega torka. Bila je čisto preveč vesela in polna energije, da bi se ukvarjala še z njo. Imeli so športni dan in, ko jo je Anja vprašala, ali bosta na avtobusu sedeli skupaj, je rekla:

»Ne, v bistvu sedim z Niko. Sori!«

Počutila se je, kot da bi se ji kamen odvalil od srca. Cel mesec je že poslušala Nikino godrnjanje, naj se že odloči, ali bo z Anjo ali z njimi. Ker one Anje nikoli niso marale. Čeprav je bilo kruto, kar je rekla, je vsaj upala, da ji je potegnilo. Več kot očitno ji je.

Šli so na nek pohod. Celo pot navzgor so se stare prijateljice smejale, klepetale in pele. Naj je bil klanec še tako strm, so ga premagale, kot da bi letele. Sliši se čudno, a odkar se je nehala družiti z Anjo, se ji je vrnila vsa stara energija. Spet se je lahko smejala neumnim foram in tudi kar tako, brez razloga. Počutila se je svobodno. Očitno je okoli Anje neka slaba energija ... Dejstvo je bilo, da je bila srečna tudi brez Mateja. Še vedno ga je želela videti in še vedno ga je sto na uro pogrešala, a ni imela več jokajočih in ultra depresivnih izpadov. Nika in Kristina sta obe zelo na 'take it easy', samo Iza ima včasih kakšne napade panike. In to je definitivno dobra energija. Ko so prišli nazaj pred šolo, so šle na pico. V isto pizzerijo, v katero je včasih zahajala z Anjo. Samo zdaj se je vse zdelo tako zelo drugače ... v prostor so dejansko prinesle smeh. Na poti domov so lebdele. Pojedle so neznano število vrečk sladkorja in na prvem vogalu so doživele prvi napad. Smejale so se, zvijale, pele vse, od Bepop do nemške himne ... Vseeno jim je bilo, ali jih ljudje čudno gledajo. One so se imele super in to je bilo vse, kar je bilo pomembno.

Skoraj vse.

Mama je včeraj pozno ponoči prišla domov iz službene poti. Danes je ostala doma, a zagotovo še ni povabila Matejeve družine. Odločila se je, da ji bo pustila kak teden časa, da se spočije. Najhuje je bilo, ker je posebej preganjati ni mogla, saj bi bilo hudo očitno. Vseeno pa jo je nameravala čez kak teden vprašati in tako opomniti.

Ko je prišla domov, je pogledala skozi okno. Bilo je sončno z nekaj nedolžnimi oblaki. Morda tudi Matej gleda v oblake, prav ta trenutek. Morda razmišlja o njej.

Popoldne je pregledala vse slike, ki jih je narisala v svojem depresivnem obdobju. Bile so presneto dobre. No, saj kaj dosti drugega kot risala ni. Šele zdaj se je namreč zavedla, kako tiha in nedostopna je v resnici bila. Tako kot je Anja sedaj. Res, živ bog ne spregovori z njo, razen morda tisti, ki imajo tudi sami malce depresivne misli. Mogoče ji je bilo malo žal zanjo, a kaj more. Ni si želela uničiti mladosti tako, da bi se prisilno družila z njo. Pogledala se je v ogledalo. Imela je sveže umite lase, ki so se pod lučjo iskri. Bili so polni mladostnega sijaja. Njene oči, sicer dodelane z make-upom, so bistro gledale v svet. Ni vedela zakaj, a sama sebi se ni zdela tako zelo za v smeti. Bila je zadovoljna z odsevom v ogledalu. Nikakor si ni mislila, da je lepa, a lepša od Anje gotovo je. Primerjava je bila kruta in docela neprijazna, a bila je resnična. Rada se je primerjala z njo, tako po zunanosti kot po pameti, ker ji je vedno dala občutek, da ni najbolj pogubno bitje v širnem vesolju. Tudi Anja ni bila. Videla je že veliko grših ljudi od nje. A to je bila najbližja primerjava, ki jo je imela. Mislila si je, da je gotovo kakšnemu tipu všeč. Upala je lahko samo, da je ta tip Matej.

Videla ga ni že natanko 8 mesecev in pol. Dolga doba. 8 mesecev čiste zatreskanosti, torej, če odštejemo začetni del, ko je bila še v Jureta. In tipa vmes sploh ni videla! Lahko bi temu rekli biti zaljubljen v spomin. Ker tip gotovo ni ostal ČISTO isti.

Dokaj kmalu je ugotovila, kako drugačen je v resnici.

V petek popoldne so šle punce po nakupih. Obredle so celo nakupovalno središče in si kupile oblačila za poletje. Nika si je kupila največ stvari, tudi super seksi majico, zaradi katere so bile vse ljubosumne. Šle so v DM, kjer so za hec kupile kondome z okusom. Iza si je kupila tudi črno barvo za lase. Ko so vse skupaj plačale, so našle stranišče za cenjene kupce, se zaprle v kabino in odprle škatlico kondomov. Enega so odprle, razvile in poskusile. Temu je sledilo neskončno smejanje vse do doma. Vse so prespale pri Niki. Pri njej ni prespala že

celo večnost. Od časa, ko se je začela družiti z Anjo. Ne, odkar je prišla iz Maroka. Odkar je ŠLA v Maroko. Tega je že skoraj eno leto.

Imele so modno revijo novih oblačil. Vse so porabile vso svojo žepnino in prihranke, ki jih ni bilo malo. Nič čudnega, da se je modna revija zavlekla pozno v noč. Na koncu, ko se jim resno ni dalo več preoblačiti, so pocepale na napihnjene blazine in potihno pele, da ne bi zbudile Nikine mame. Tega dne so imele ljudski navdih. Marko skače in tako naprej. Ko jim je spominska kartica besedil odpovedala, so se le še tiho pogovarjale, dokler se ni začelo daniti.

Zaželela si je, bolj kot vse na svetu, da bi jo lahko Matej videl tistega dne. Počutila se je tako ... kul. Kot da je našla svoj prostor v svetu. Hotela je, da jo Matej vidi v takem stanju. Pomislila je, da ga bi z lahkoto osvojila. Z vso podporo s strani prijateljic. Z mislimi nanj je zaspala, izmučena od dolgega dne.

Zjutraj se je veselo zbudila v nov dan. Beseda jutro sicer ni najbolj primerna, ampak dobro, no. Recimo. Ugotovila je, da je ura pol treh in da druge še naprej mirno spijo. Odločila se je, da jih bo še malo pustila spati. Čez dobre tri minute ji je bilo čakanja dovolj in kruto se je spravila nanje. Začela je pri Izi. Poknila jo je v trebuh, in se zavedla, da je ubila njenega namišljenega otroka.

»Neee! Moj Zvonko!« je bila prva reakcija, verjetno še v komi.

»Oprosti, oprosti. Ti bom kupila novega otroka. Pomagaj mi zbuditi še te dve.«

S skupnimi močmi sta ju zbudili.

Trajalo je kar nekaj časa, da so se vse resnično zbudile in se zbrale. Postopek oblačevanja je trajal še dalj, še posebej zato, ker so bile njihove obleke od prejšnjega dne čisto umazane od znoja in popacane zaradi Izinega napada smeha (po obhodu trgovin so si privoščile milkshake. Nika je bleknila nekaj smešnega in Iza je popljuvala vse tri.). Zato je morala uboga Nika, ki je bila še najbolj v komi, zbrskati sveža oblačila za vsako od njih, kar se je spet zavleklo. Preden so se vse štiri spravile dol po stopnicah, z vsemi mobiteli in ups-pozabila-sem-si-počesati-lase razlogi, je trajalo še dalj. Zajtrk pa so tako ali tako jedle bolj počasi, saj se jesti in pogovarjati naenkrat ne da.

Domov so odšle skupaj in pustile Niko, da se je sama spopadla z razdejanjem.

Ko je pozvonila pri hišnih vratih, je bila ura že šest zvečer. Mame sicer ni skrbelo, ker je vedela, kje je, je bila pa že malo nestrpna. Pustila ji je ostanke od kosila, a je bila še preveč sita od poznega zajtrka. Staršem je razkazala nova oblačila, na katera je bila zelo ponosna. Bila so ji zelo všeč in komaj je čakala poletje in vročino, da jih bo lahko oblekla.

Sedaj je imela pripravljen že drug komplet oblačil v primeru obiska Mateja. Ko bi le tip pozvonil enkrat na vratih ...

»Hej, mami, drug teden bodo že prvomajske počitnice, ti pa še nisi poklicala tistih lolekov!«

»Zdaj jih tako ali tako ne bom, ker gremo drug teden v Italijo, potem pa obljudim, da jih bom. Maja enkrat.«

Zaupanje v mamine besede je kar naprej puhtelo. Poklicala je Niko in ji povedala, a ona je (očitno je bila res vesela) samo živahno zapela:

»Ne čakaj pomladi, ne čakaj na maaaj!«

Oh, kako jo je ta pesem živcirala! Še posebno zdaj, ko je bila sama v točno takem stanju. Ne čakaj na maj, pa kaj še. Kaj drugega ji pa preostane?

Po dolgem pogovoru, med katerim se je Nika za spoznanje umirila, je prekinila.

Spet je pogledala slike iz Maroka. Kako čudna je bila takrat! Imela je kratke, ravne, povsod enako rjave lase, čudna sončna očala in obupen stil. Tak, za doma, ki se lahko umaže.

Trenirkast. Nič čudnega, da se je ni ta Matej nič potrudil poiskat. Bila je resnično, resnično obupna. In ko je primerjala prej-potem, je ugotovila, da res ni napačna. Samo ... Lepa pa še vseeno ni bila. Na sebi bi lahko našla tisoč napak, ki tipe zagotovo odvrčajo. Sploh si ni nič

več domišljala, da ni za v smeti, ker je ugotovila, da mogoče vseeno je. Hej, zakaj drugače bi pa imela Nika že toliko tipov, ona pa nobenega? Saj ne, da gre Izi ali Kristini kaj bolje kot njej, a vseeno. Tudi Nika ni taka lepotica. Še posebej če gledaš tudi osebnost. Prijateljica je sicer sijajna, a zna biti tudi ukazovalna in ja, človeka vsekakor zna ponižati. To je večkrat izkusila tudi na lastni koži.

Odločila se je. Tega čakanja na mamu mora biti konec. Očitno zadeve ne bo izpeljala. Zato je stvar vzela v svoje roke in začela z iskanjem. Za začetek je v potovalki, ki jo je imela pred kratkim v Italiji in še prej v Maroku, našla listek z e-maili potnikov. Seveda je bil na njem tudi Matejev. Na ta listek je čisto pozabila, saj so si e-maile izmenjali šele na letališču pred letom v Ljubljano. V naglici ga je zataknila v žep potovalke in nanj pozabila.

Sedaj je, predvidevajoč, da je Matejev nick na internetu isti, kot na mejlu, začela iskati. Najprej je poskusila na myspacu. Našla ni nič. Potem je šla na glasujzame, a tudi tam ni bilo nič. Sled je našla na netlogu, kjer pa ni imel nobene fotke, samo včlanjen je bil. Pisala je starost, ki pa ni bila prava. Nazadnje, že čisto obupana, ga je našla na youtu. Gor je imel nekaj svojih videov, a nikjer ga kamera ni pokazala, niti se ga ni slišalo. Ponavadi so bili za ozadje kakšni Green Dayi. A vsaj našla ga je. Zadnjič se je prijavil pred dvema dnevoma, kar je pomenilo, da zadevo že vedno uporablja. Tudi sama se je prijavila in mu pod video napisala komentar, ki pa ni povedal nič določenega o njeni identiteti. Na ta komentar ji ni nikoli odgovoril.

Čez kakšen teden je šla do Kristine. Na njenemu msnju ga je dodala. Seveda je morala Kristina obljubiti, da se z njim ne bo pogovarjala, če nje ne bo zraven. Verjela ji je. A tipa naslednje dve uri ni bilo gor in počasi je morala domov. Kristina je rekla, da jo bo poklicala, če se bo prijavil.

V trebuhu je začutila metuljčke napetega pričakovanja. Ko telefon do večera ni zazvonil, pa jo je zagrabila panika. Neznano zakaj, verjetno samo živčnost. Bo jutri poklicala Kristino. Da, to bo naredila. Toliko se je umirila, da je lahko zaspala, čeprav posebej dobro ni spala. Zjutraj se je zbudila z bolečim trebuhom in nezmožnostjo pojesti zajtrk. Ura je bila šele osem in ob tem času si Kristine še ni upala klicati. Kako naj se zamoti do enajstih? Računalnik ni pomagal. Odgovora na njen komentar ni bilo. Živčnost. Mama je ukazala, naj pospravi sobo. Lahko bi jo opomnila, naj že povabi to prekleto družino za eno prekleto popoldne, a mama jo je dobro poznala. Zagotovo bi jo razkrinkala. Saj je ne bi morilo, če bi mama vedela, da je hčerka zaljubljena, ne – dejstvo je bilo, da mama tipa pozna. In njegovo mamu. In očeta. In to ni zdravo.

Ob pol enajstih je končno zazvonil telefon. Huraa!!! A bila je samo Iza.

»Hej, oprost, če sem te zbudila. Bi šla z mano na bazen?«

»Okej. A pokličem še one dve?«

»Ja. Pridem ob enajstih do tebe. Papa!«

Oh. Poklicala je Kristino, jo vprašala, ali gre na bazen in predvsem, ali se je Matej kaj vpisal. Rekla je, da še ne.

Živčno je pakirala kopalke, brisačo, sončna očala in končala dvajset do enajstih. Kaj naj živčna razvalina počne še teh dolgih dvajset minut? Tipa bi lahko vpisala na svojem msnju, a to bi bilo preveč čudno in očitno, če bi ga dodala po enem letu brez nikakršnega kontakta. Ne, tako obsedena pa tudi ni.

Končno je pri vratih pozvonila Iza in odpeljali smo se. Spotoma smo pobrali še Kristino, Niko pa je že prej pobrala Iza.

»Kristina, se je Matej kaj vpisal?« jo je čisto obupano vprašala.

»Ja, ravno preden sem šla. Te nisem poklicala, ker si bila tako ali tako verjetno že na poti.«

»Je kaj rekel?«

»Ne. Lahko prideš potem k meni.«

In čeprav so se zabavale, že dolgo čas ni tekel tako počasi. V zunanjem bazenu so zagledale nekega tipa v tigrastih kopalkah. Bile so prepričane, da je gej. Odplaval je do roba bazena, kjer mu je roko podal moški njegovih let. Tako so se smejale, da so skoraj potonile! Potem se je Nika spomnila igrice lovljenja tipov. Tista, ki ima čez dve uri več telefonskih števil, zmaga. Lov se je začel.

Najprej se je napatila k nekemu tipu, ki je bil še malo prej obkrožen s prijatelji, zdaj pa je sam nekaj živčno brskal po torbi. Verjetno kremo za sončenje.

»Hej, saj ti lahko jaz posodim kremo,« je rekla.

»Oh hvala. Ti jo vrnem. Ljubica, počakaj me!« se je zadržal za neko punco v rdečem bikiniju. Ojoj. Tole ni bilo najbolje.

V zunanjem bazenu so bili sami upokojevalci, ki so si stare kosti gredile na soncu. Zato je raje odšla proti toboganom. Tam je stala gruča fantov.

»Ljubčki moji, gre kdo eno vožnjo po toboganu z mano?« To je bila nedvomno Nika. Kar tako. Pride v roj čebel, da se razpršijo in se postopoma prisesajo okoli nove matice. Kriza.

Morala je najti nov plen. Že pol ure je letala po bazenu, pa ni imela še nobene številke. Kot je videla, jih je imela Nika že šest. Nekako je poskušala in se motovila okoli tipov, pa ji je na koncu le uspelo zbrati tri številke. Izi ni šlo dosti bolje kot njej, imela je štiri, je šlo pa zato Kristini toliko bolje. Z Niko sta imeli isto število telefonskih števil, dvanajst. Za zadnjo nalogo sta jima z Izo določile, da zmaga tista, ki po pol ure poljubi več tipov. Bilo je nadvse smešno.

Dejstvo, da očitno ni mojster flirta, je ni preveč potrlo. Saj ima svojega sanjskega tipa že nagledanega, in ko ga bo videla, bo gotovo stopila v resno akcijo. Kar tako, samo za hec pa se ji ni dalo.

Na koncu je bila zmagovalka Nika, ki je dobrodušno razdelila devet poljubčkov. Ko so odhajale, so tipi še vedno gledali za njo.

Ni šla domov, ampak h Kristini. Takoj sta priklopile računalnik in ugotovile, da je tip prijavljen. Hura!!

Seveda sta ga kliknili in začeli pogovor. Za danes se je odločila, da ne bo povedala/vprašala še nič šokantnega, naj se najprej 'spoznata'.

Tako se je po dveh urah poslovila od Kristine in odšla domov. Počutila se je izjemno srečno, saj je s tipom končno navezala stik! Sicer prek Kristine, a saj ni važno. Zdaj ve, da živi.

Začele so se poletne počitnice. Matej se je od takrat še približno dvakrat prijavil, potem pa rekel, da ga verjetno nekaj časa ne bo. Deveti razred, pač, pa se ima dosti za učit. In tako sta minila še dva tedna, ko so šli na morje, in še en teden, ko so šle vse punce skupaj k Izini babici v Izolo. Nika si je tam našla fanta, s katerim je potem cele dneve parodirala naokoli. Pred njima niso imele miru. Druge tri niso imele takšne sreče. Kristina je sicer nekaj poskušala, a se je že čisto na začetku zalomilo, tako da je potem bolj kot ne obupala.

Ko je prišla domov, je šla takoj naslednji dan prespat h Kristini. Njen Matej je bil vpisan. Pogovarjala sta se. Poslal ji je svojo najnovejšo slikco in ugotovila je, da se ni zelo spremenil. Zrasel je, to že. Kristina je medtem brala neko žensko revijo, ki si jo je kupila na morju, in vsake toliko izustila kakšen 'pomemben' podatek.

Potem pa je nastopil trenutek, ko si je zaželela resnice. Seveda se prej ni izdala, kdo je, in tudi sedaj se ni mislila. Ga je pa vprašala usodno vprašanje:

- Kako pa kaj ljubezen?

Na odgovor je čakala dobrih pet minut. Končno je rekel:

- Zanimivo, da vprašaš.

- Zakaj?

- Ker že nekaj časa ugotavljam, da sem gej.

Ko je to videla Kristina, je obe kap. Ni vedela, ali naj se joka ali smeji. Smeji zaradi šoka, predvsem. KAAAJ? Matej? NJEN Matej. Je GEJ? Ne, verjetno je to samo vmesno obdobje. Mogoče si je pa vse skupaj izmislil. Ko ga je nazadnje videla v Maroku, ji ni izgledal čisto nič gejevski. Nesmisel. Neslana šala. To bo to.

Cele počitnice je živela z zavedanjem, da je Matej gej. Tip, zaradi katerega je toliko prejkala. Tip, glede katerega je imela take upe in načrte. Tip, zaradi katerega je (domnevno) jeseni padla v hudo depresijo, najbolj sivo obdobje njenega življenja, in se izvlekla šele nekje konec marca, pa še to ne čisto?

Zdaj se je zavedela, za koga je zapravila ves osmi razred. Sanje, sanje, kruta resničnost. Življenje na oblakih, a kljub vsemu čisto na dnu. Celo leto je presanjarila z upi na srečanje, ki bo prišlo, če bo prišlo, a ni. Joj, če je zdaj pomislila, da se je hotela z vlakom odpeljat v njegov kraj in ga počakat pred šolo! To bi bilo sramotno.

Vseeno pa ni vedela, ali se je že čisto odljubila ali ne. Še vedno je upala, da se bosta nekega dne videla, postala najboljša prijateljca, in, ko ga bo to gej-obdobje minilo, tudi kaj več. Upati ni in ni nehala. Najbolj zasidrana v njeni glavi pa je bila domislica, da vse skupaj preprosto NI RES. Kristina je še vedno imela njegov msn, a ga je na njeno prošnjo blokirala. Lahko bi ga vprašala, če je še gej, ampak tako to ne gre. Ne moreš človeka po enem mesecu kar vprašati, če je še vedno gej. Ne in ne. Začelo jo je skrbeti. Tole obdobje lahko traja kakšni dve leti. Če prej postaneta prijateljca, bo naprej nekoliko hitreje, se pravi, da bo mogoče prvega tipa dobila že čez dve leti! Juhej! Pri 16 ... je sicer precej pozno, ampak dve leti bo pa že zdržala. On je tip zanjo, njena sorodna duša. Lahko si ga je predstavljala kot očeta njenih otrok. Tako zelo mu je zaupala in tako zelo v redu se ji je zdel.

A vedno bolj se je postavljala na realna tla. Za njegov rojstni dan si ga je še vedno želela, potem pa, z začetkom šole – vedno manj in manj. Rada bi ga videla. A prešinilo jo je, nekje sredi septembra – kaj, če bog hoče, da ga vidi šele takrat, ko ji ne bo pomenil čisto nič več? Samo tako si ne bo naredila sramote. In samo tako bosta lahko postala prijateljca po naravni poti, brez kakšnih super planov za prihodnost.

Zdaj se je odločila, da ga bo namerno pozabila.

V šoli je njeno pozornost z določenimi dejanji pritegnil nek tip. Precej dolgo je trajalo, da ga je narisala v zemljevid, ki kaže njeno življenjsko pot. Namigovanja njegovih prijateljev in tudi Nike so bila precej očitna. Vedno pogosteje ga je srečevala na poti v šolo. Pogovarjala sta se. Skupaj s prijatelji so se menili, da bi šli kdaj v kino. Komaj je čakala.

V približno tistem času pa je mama dokončno oznanila, da bo povabila Mateja in družino na obisk. Matej. Definitivno pomemben košček v mozaiku njene preteklosti. Uvrščen na prej omenjeni zemljevid, a z velikim rdečim znakom ob sebi: PRETEKLOST. Mama ga je poklicala, določila datum in –tadam!- zadeva rešena. Če bi to naredila pred pol leta, bi gotovo zdaj nastala cela panika glede oblačil, pospravljenosti sobe itd. Tako pa je zadevo sprejela povsem mirno, brez posebnih pričakovanj in načrtov za vsako izrečeno besedo.

Nekega jesenskega večera je torej na vratih pozvonil zdaj ne več tako pričakovani zvonec. Bil je Matej. V realnosti je bil precej lepši kot na slikah. Zgrabila jo je lahna živčnost. Povabila jih je, naj vstopijo in odšla v dnevno sobo, kjer že bil oče. Mama si je dala opravka s plašči. Pogledali so slikice iz Maroka za obujanje spominov in se zapletli v debato. Kasneje ji je mama rekla, naj mu gre razkazat svojo sobo. In je šla.

Pogovarjala sta se o marsičem. Od učiteljic za glasbo do domačih živali. Kar dobro sta se ujela po dolgem času. Tiste gej podrobnosti nista omenjala. In tako kot je prišel, je tudi odšel – brez panike. Lepo ga je bilo spet videti, a to je bilo tudi vse. Zanimivo, kako je pomislila, da ga bo mogoče videla, ko ji ne bo pomenil nič več. In res. Tako je bilo.

Naslednji dan je dobila tipa. Šli so v kino in kar zgodilo se je. Že kakšna dva tedna je bila zelo prepričana, da je vanjo, pa že mesec prej je to sumila. Presenetljivo, za vse tipe, v katere je bila prej, je delala neskončne načrte in si ponavadi nakopala nemalo sramu. Tokrat pa je potekalo vse tako naravno, kot je očitno globoko v sebi vedela da bo. Brez kakšnih scen in zafrkavanja sošolcev.

Niki je še dan prej (ko sta se pogovarjali o tem, kaj vse se lahko v kinu zgodi) rekla: »Veš kaj, hodila bova. Bo trajalo, kolikor pač bo.«

Seveda je že naslednji dan spremenila mnenje in ji ni bilo več tako vseeno, koliko časa bo trajalo.

Odprla je vrata in šla na balkon. Luna je ždela nad vrhovi smrek. Ni bila posebno velika, a tudi majhna ne. Njena lahna svetloba je osvetljevala bližnji gozd. Slišala je potoček. Njegovo lahkotno poskakovanje čez skalce je prekinil pasji lajež. Kmalu je zamrl. Slišala je lahko oddaljen prihod vlaka na postajo. Na cesti je bilo vedno manj in manj avtomobilov. Nebo nad Ljubljano je žarelo. Temni oblaki so prekrivali del neba. Zvezd se skorajda ni videlo. V daljavi se je iz neke gostilne zaslišala glasba. Začelo jo je zebsti. V deželo je spet prišla zima. Kako obupna je bila lani! Izza oblakov se je zaslišal ropot. Letalski motorji so kalili nočni mir naslednjih nekaj minut. To je zagotovo Adria, Airbus 320, na letu v Carigrad. Čeprav letala ni videla, je vedela, da je to to.

Še vedno je obsedena z letali, a malo manj odkar so nehali leteti v Helsinke. Poročil poleti ni gledala, zdaj, ko pa je spet zima, pa prav rada riše in z enim ušesom posluša. Končno so se vrnili ti ljubljenski zimski večeri, a kaj, ko jih bo prehitro konec. Še vedno je Nikina, Izina in Kristinina najboljša prijateljica, Anja si je v razredu v tem času tudi že našla novo depresivno dušo, Matej pa po zadnjih podatkih ostaja gej. Čeprav se med njima ni izšlo – ni važno. Sedaj je imela svojega tipa in bila je **srečna**.

Maša Vozlič, 9. a